

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Variis Generibus, Causis, Atque Exitu Persecutionum,
Quas pij hoc in mundo peregrinantes patiuntur**

Lens, Jean de

Lovanii, 1578

Quae per irruptiones Barbaricas piorum fuerint persecutiones. Cap. 8.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30324

DE VARIIS PIORVM

Quae per irruptiones Barbaricas piorum fuerint persecutiones.

CAPVT VIII.

QVæ verò & aliunde sæpius perturbatio rerum extiterit, quas & ab incurfantibus in Romanos barbaris, persecutiones & clades Christi Ecclesia pertulerit, cū & Imperatores haberet Christianos, D. Hieronymus commemorauit in ea epistola quam scripsit ad Heliodorum Episcopum: Horret animus, inquit, temporum nostrorum ruinas persequi. Viginti & eo amplius anni sunt, quòd inter Constantinopolim & alpes Iulias quotidie Romanus sanguis effunditur, Schytiam, Thraciam, Macedoniam, Dardaniam, Daciam, Thessalonicam, Achaiam, Epiros, Dalmaciam, cunctasque Pannonias Gotthus, Sarmata, Quadus, Alanus, Hunni, Vandali, Marcomanni vastant, trahunt, rapiunt. Quot matronæ, quot virgines Dei, & ingenua nobiliaque corpora his beluis fuere ludibrio? Capti Episcopi, interfecti presbyteri, & diuersorum officia clericorum. Subuersæ Ecclesiæ, ad altaria Christi stabulati equi, martyrum effossæ reliquiæ. Barbaricæ eiusmodi irruptionis ac sæuitiæ, & Ecclesiastica meminit historia, multosque à feris illis hostibus sacerdotes captos & afflictos commemorat. Auersos quippe à religione veræ maiestatis animos, & alioqui salutiferæ veritati satis infestos, odium Romani nominis, ad crudelitatem vehementius accenderit. Nec potuit tamen in hac feritate sæuentium Barbarorum, impedi diuinæ vocationis effectus. Fit mira in non paucis conuersio, & Christi sacerdotibus, in sua captiuitate, prædicatam veritatem vitæ probitate miraculisque firmantibus, iuxta Prophetæ vaticinium, qui cœperant, capiebantur; qui sæuierant, protegebant; qui vt fieri leones, alieni fines imperij violenter irruperant, vt oues mansuetissimæ, Christi Ecclesias introibant. Sic enim per Esaiam scriptum erat: Et tenebunt eos populi, & adducēt eos in locum suum, & possidebit eos domus Israël super terram Domini in seruos & ancillas: & erunt capientes eos qui se cœperant, & subiciēt exactores suos. Hoc ita prorsus euenisse diuus quoque Prosper declarat eiusmodi verbis: Quidam, inquit, Ecclesiæ filij ab hostibus capti, dominos suos Christi euangelio manciparunt: & quibus conditione bellica seruibant, iisdem fidei magisterio præfuerunt. Ita nihil obistere diuinæ gratiæ potest,

Epist. 3.

*Tripur. hist.
lib. 2. cap. 21*

Esa. 14.

Ibidem.

*Lib. 2. de
vocat. gen-
suum, ca. 33.*

potest, quò minus id quod voluerit, impleatur: dum etiam discordiæ ad unitatem trahunt, & plagæ in remedia vertuntur: vt ecclesia vnde metuit periculum, inde sumat augmentum. Ex his verò Romani nominis & Ecclesiæ simul Christianæ hostibus, Radagaisus eo tempore, lōgè omnium immanissimus fuit. Hic imperante Honorio, supra ducenta Gotthorum milia secum trahens, repentinae incursionis impetu, totam Italiam inundauit. Ob hoc profectò formidabilis, quòd in hac multitudine Barbarorum indomitaq; virtute, paganus & Schyta esset, omnemque Romani generis sanguinem, dijs suis propinaturum sese deuouisset. Quem proinde hostem Italiæ iam sinu receptum, Romanisque arcibus accernicibus imminētem, si vincere & irumpere contigisset, cui is omnino pepercisset? In qua persona Deum timeret? cuius non sanguinē effusum, cuius pudicitiam vellet intactam? Sed & paganorum tunc omnium fit in vrbe concursus; hostem adesse cū virium potentia, tum maxime deorum præsidio potentem: Vrbem autem ideo destitutam & maturè perituram, quia deos & sacra perdiderit. Magnis igitur querelis passim agebatur, & continuo de repetendis sacris celebrandisque tractabatur. Feruebant vrbe tota blasphemix, Christi que nomen vulgò, tanquam lues aliqua præsentium temporum, probris grauabatur. Quæ non hic persecutione premebantur corda piorum, quando & cōmunia mala Barbaricæ feritatis vrgebant, & ea Christi nomen veraque religio accersisse dicebatur? Sed tantis in angustijs, citò adfuit diuina benignitas. Quæ etsi non omninò violentia pios liberauit, tamen blasphemiarum tela, quæ in cōrdibus grauiore vulnere, quàm in corporibus gladij figebantur, in hostem nominis Christiani, mira rerum conuersione retorfit. Etenim Gotthorum pagano exercitu, diuina vltione euidenter, in aspero Fezulani montis iugo, & vrgente vndique timore concluso, & illic fame sitique confecto: alter Christianus, sed hereticus, Alarico duce, trepidam urbem obsedit, turbauit, irrupit: dato prius tamē præcepto, vt si qui in sancta loca, præcipueque in sanctorum Apostolorum Petri & Pauli Basilicas confugissent, hos in primis inuiolatos securosque esse sinerent. Sic nimirum iustus humani generis moderator Deus, perire paganus voluit hostem, & Christianum præualere permisit, vt pagani blasphemantes

*Gotthorum
paganorum
incursio.*

*Paulus Oro-
sius lib. 7. c.*

*Paulus dia-
conus lib. 3.*

August. lib.

5. de ciuit.

cap. 23.

DE VARIIS PIORVM

Orosius lib. 7
cap. 39.

mantefque Romani, & illo confunderentur perditio, & hoc punirentur immiffio. Tunc etiam Christianæ religionis beneficia ingrata fenfit gentilitas, quâdo eius simulatione defenfa eft in plurimis, teſte D. Auguſtino, cuius pernicioſam hominum generi profeſſionem paulò antè clamatibat, hoſtem enim Chriſtianum cum in cæde mitiorem, tum erga templa Chriſtiana ſacraq; omnia religioſum diuinus timor effecerat: quod vel vno hoc exemplo clariffimè demonſtratum eſt, ad magnam confuſionem noſtræ ætatis ſacrilegorum. Diſcurrentibus enim per urbem Barbaris, fortè vnus Gotthorum, idemque potens & Chriſtianus, ſacram Deo virginem eamq; prouectam, in quadam Eccleſiaſtica domo repperit: cumque ab ea aurum argentumque honeſtè expoſceret, illa fideli conſtantia eſſe apud ſe plurimum & mox proferendum ſponſit ac protulit; dumque expoſitis opibus, attonitum Barbarum magnitudine, & pondere ac pulchritudine, ignota etiam vaſorum qualitate intelligeret, virgo Chriſti ad Barbarum ait, Hæc Petri Apoſtoli ſacra miniſteria ſunt, præſume ſi audeſ, de factò tu videris: ego quia defendere non valeo, nec tenere audeo. Barbarus verò ad reuerentiam religionis timore Dei, & fide virginis motus, ad Alaricum hæc per nuncium retulit: qui continuo reportari ad Apoſtoli Baſilicam vniuerſa, vt erant vaſa, imperauit: virginem etiam ſimulque omnes qui ſe adiungerent Chriſtianos, eodem cum defenſione deduci. Ea domus à ſanctis ſedibus longo vt ferunt, & medio interiectu urbis aberat. Itaque magno ſpectaculo omnium, diſpoſita per ſingulos ſingula, & ſuper capita elata, palam aurea & argentea vaſa portantur, exertis vndique ad defenſionem gladijs pia pompa munitur. Hymnus Deo, Romanis Barbariſque concinentibus, publicè canitur. Perſonat latè in excidio urbis ſalutis tuba, omneſque etiam in abditis latentes, inuitat ac pulſat: concurritur vndique ad vaſa Petri, vaſa Chriſti: plurimi etiam pagani Chriſtianis profeſſione, ſi non fide admifcentur: & per hoc tamen ad tempus, quò magis confundantur, euadunt. Pudet modò ad noſtra tempora reſpicere, quando hoſtis non barbarus, ſed domeſticus; non paganus, ſed profeſſione Chriſtianus, tum ſanctè ſe agere per ſummam cecitatem arbitratur, cum ſacra omnia vaſa & inſtrumenta quibus Chriſto ſeruitur rapuerit, prophanarit, cõſumpſerit.

Sed

Sed de hac persecutione suo loco. Hunnorum porro crudelitas, & ardens in pios, vbi victores euaserant sauitia, qua possiet oratione sufficienter explicari? Namque ab vltima Mœotide inter glaciale Tanaim & Massagetarum immanes populos, vbi Caucasi rupibus feras gentes Alexandri claustra cohibent, subito eruperunt Hunnorum examina omni perniciose atrociora, quæ pernibus equis huc illucque volitantia, cædis pariter ac terroris cuncta complebant. Aberat tunc Romanus exercitus, & bellis ciuilibus in Italia tenebatur: quo magis eueniebat, vt extremum instare periculum Romano nomini videretur. Hanc gentem Herodotus refert sub Dario rege Mœdorum, viginti annis Orientem tenuisse captiuum, & ab Aegyptijs atque Aethiopicibus annum vectigal exegisse. Insperati igitur illi vbique aderant, & famam celeritate vincentes, non religioni, non dignitatibus, non ætati, non vagienti miserebatur infantia. Gogebantur mori, qui vix dum viuere cœperat; & nescientes malum suum, inter hostium manus & tela ridebant. Cum autem ea gens duces haberet Attilam, hominem crudelem in supplicijs, auarum in rapinis, superbum in contumelijs, veræ religionis inimicum, gentilibusq; superstitionibus implicatum, incredibile est, quantas quamque multas, tum Orientis, tum Occidentis prouincias impetu protriuerit. Concordiam incendio absumpsit, Aquileiam funditus euerit. Ticinum & Mediolanum regias vrbes excidit. Sed & Mantuam & Brixiam, Cremonam, Bergomum & Rauennam pari clade afflixit. Remis beatum Nicasium episcopum propter Christum interficiens, martyrem fecit. Coloniae undecim milia virginum, dum intuitu religionis quam oderat, crudeliter extinxit, magnifice apud posteros illustrauit. Quid autem Romæ, humanis in rebus ab immaniſſima sua crudelitate, quid in diuinis & sacris, ab impia profanatione, immunè reliquisset, nisi eum diuinitus perterrefactum Leonis Pontificis remouisset oratio? nam quid alibi facere soleret, vrbs quoque Metensium experiri coacta est: in qua populus fidelis trucidatus, sacerdotes ante sacrosancta altaria gladio perempti, ipsaque postremo vrbs incendio tradita est. Solum in ea ferunt beati Stephani oratorium à flammis illæsum remansisse, ipsius qui in eo colebatur precibus mirabiliter conseruatum. Sed Attila formosissimæ po-

*Hunnorum
gentilium
persecutio.*

*Paulus diaconus
lib. 5. & Beda
histo. Anglo. lib. 1. ca.*

*Otto. Frisingensis
lib. 4. Chronicorum
cap. 28.*

*Vide Chroni-
Sigeberti.
Gregorius
Turonensis
hist. lib. 2.
cap. 7.*

stremò captus amore puellæ, dum ea gratia luxu diffluit, conuiuiaque vinolentus agit, sanguine proprio è naribus erumpente præfocatur. Nempe dignus erat suo vt sanguine obrutus interiret, qui multorum adedò populorum sanguinem inexplebili crudelitate sitierat. Gentem autem Hunnorum credo equidem, dum Christianis misceretur, aliqua saltem ex parte, Christianam rãdem euasisse. Nam & tempore Iustiniani (vt alia taceam) Hunnorum rex, eorum qui circa Bosphorum incolebant, cum venisset Constantinopolim, Christianus effectus memoratur. Veruntamē Sigiberto rege, cum in Gallias iterum irrupissent, atque aduersus eos, exercitus non mediocris esset comparatus, hunc illi per magicas artes (quibus ob gentilem superstitionem familiariter utebantur) varijs ludificatum imaginibus superarunt, solaq; regis liberalitate victi, scedere inuito recesserunt. Testis quoq; est venerabilis Beda, Hunnos ætate sua cum alijs compluribus Germaniæ populis, adhuc paganos extitisse. Sunt, inquit, Frizones, Rugini, Daci, Hunni, antiqui Saxones, Boruchtuarij, sunt & alij per plures ijsdem in partibus populi, paganis adhuc ritibus seruietes. Cum autem initio relicta Schytia, Pannoniam (quæ modò Hungaria nuncupatur) inuasissent, eamque per annos ferè ducentos tenuissent, atq; opibus impleissent, à Carolo Magno octennij tandem oppugnatione deleti sunt, perniciosi semper, & reipub. & Christianæ Ecclesiæ hostes. Sic verò Attila duce in Pannoniæ regno viribus creuerant, vt adiunctis sibi Marcomannis & Quadis (qui hodie sunt Bohemi & Morau) quingentorum milium militum castra conficerent. Illinc igitur erumpentes, Italiam Galliamque maximis cladibus affecere. Hunnos autem quidam Auares vel Anaros postea nominatos ab suo rege scribunt; quo sub nomine gens illa Ecclesijs infestissima legitur extitisse. Fuit Longobardorum etiam huius orbis in locis, probè nota crudelitas. Namque illi relicta Pannonia, cum vxoribus & liberis, Italiam (quò illos Narses quidam Exarchus, vt Sophiæ Augustæ Romanisque eius imperium recusantibus, negotium facesceret, commendata fertilitate loci & opibus inuitarat) ingressi, eamque per annos complures prædabundi peruagantes, spoliatis ecclesijs, & sacerdotibus interfectis, magna ex parte in suam rede gere potestatem, crebroq; in Gallias irrum-
pentes,

*Paulus diac.
lib. 16. & la-
rius Zona-
ras tom. 3.
Gregorius
Turonensis
lib. 4 cap. 29*

*Beda lib. 5.
histo. Anglo.
cap. 10.*

*Isidorus lib.
9. Ethimo.*

*Ado. in sine
comment. &*

*Regino lib.
2. Chroni.*

*Longobardo-
rum pagano-
rum in Chri-
stianos seui-
tia.*

*In Pontif. de
Ioanne Papa
3.*

pentis, & magnos Christianorum exercitus fuderunt, & ardenti vbiq; studio, quantum in ipsis situm fuit, religionem oppressere. Cladis per eos futuræ, haud parua significatio præcesserat, simul in eo, quòd beatus Eutichius martyr, Redempto Ferentinæ ciuitatis Episcopo, sese in quiete exhibens, ter illud protulerat, finis venit vniuersæ carnis: simul quòd terrifica in cælo signa (vt hastæ, vt igneæ ab Aquilonis partibus acies) visa prius multis fuissent. Et mox, inquit B. Gregorius, effera Longobardorum gens, de v-

Lib. 3. Dialo. cap. 37. & 38.

gina suæ habitationis educta, in nostram ceruicem grassata est, humanumque genus, quod in hac terra præ nimia multitidine, quasi spissæ segetis more surrexerat, succisum aruit. Nam depopulatæ vrbes, euerfa castra, concremata Ecclesiæ, destructa sunt monasteria virorum atque mulierum. Gentis huius tanta crudelitas erat, vt (præter eas quas quisque cædes faceret) si quisquam erat Christianus ab alijs comprehensus, læti omnes ad spectaculum mortis concurrerent. Multi igitur sub his martyres effecti, coronas cælestes meruerunt: propterea quòd mortem maluissent fortiter optetere, quam sacris eorum sacrilegis, animas suas inquinare. Quorundam meminit D. Gregorius: Nam ante hos, in-

Dialo. lib. 3. cap. 27. & 28. Et lib. 4. cap. 21. & 21

quit, fermè annos quindecim, sicut hi testantur qui interesse potuerunt, quadraginta rustici à Longobardis capri, carnes immolatitias edere compellebantur. Qui cùm valde resisterent, & cibum sacrilegum contingere nollent, cœpere Longobardi qui eos tenuerāt, nisi immiolata comederent, mortem eis minitari. At illi æternam potius vitam, quàm præsentem ac transitoriam diligentes, firmiter persisterunt; atque in sua constantia simul omnes occisi sunt. Quid autem hi, nisi veritatis martyres seu testes fuerunt? qui ne vitium comedendo, suum conditorem offenderent, gladijs Barbarorum, vitam profundere maluerunt? Eodem, inquit, tempore, dum ferè quadringētos captiuos alios Longobardi tenuissent, more suo, Capræ caput diabolo immolarunt, ac circumcurrentes, nephando carmine dedicarunt. Cùmque illud ipsi prius submissis ceruicibus adorassent, eos quoque quos ceperant, pariter adorare compellebant. Sed ex his maxima multitudo, magis eligens moriendo ad vitam immortalē tendere, obtēperare iussis sacrilegis noluit, & ceruicem quam semper creatori flexerat, creaturæ in-

DE VARIIS PIORVM

clinare contempsit. Vnde factum est, vt hostes qui eos ceperant, graui iracundia accensi, cunctos gladijs interficerent, quos erroris sui participes non haberent. Quanquam quis dubitet, procedente tempore ex ijs quamplurimos, Italica pietate ad Christum esse conuersos? Nam & Rachi Longobardorum rex, Perusinam obsidens atque oppugnans ciuitatem, flexus oratione Pontificis Zacharię, non modò est ab oppressione reuocatus; verumetiam clericus effectus, vnà cum vxore & liberis, monasticum habitum, regio deposito & contempto, suscepit. Nec rarò sanè Longobardi Græcorum Imperatorum sæuitia, pro salute Romanorum Pontificum repugnauerunt. Horum in Italia regnum, cum aliquot seculis opibus armisque valuisset, Romanis Pontificibus Galliarum reges implorantibus, vt aduersus Longobardos ecclesię laboranti succurrerent, Pipinus & Carolus Magnus, ingenti virtute contriuerunt. Ac fuere quidem, qui Carolo suggererent, vt omnes Italia Longobardos expelleret; verum id minus tutum esse visum est, quòd multis Italię populis, sanguine & affinitate iungerentur. Itaque Carolus & Leo tertius censuerunt, ibi tantummodo Longobardorum nomen relinquendum esse, vbi ea gens præcipue sedem habuisset. Sed & Normanni Christiani nominis ipsi quoque contemptores & Pagani, cum è septentrionis locis, hoc est, Dania, Suetia, Norvvegia erupissent, per annos quadraginta, Franciam cædibus & rapina vexarunt. Bellandi enim causas duas sequebantur, alteram quòd nouas sedes in gallijs quærerent, alteram quòd Christi fidem (quæ tum primum in Daniam & Suetiam penetrauerat) infestis animis persequerentur. Quorum sæua crudelitas, tantum omnibus terroris incussit, vt diu nemo reperiretur, qui exercitum grassabundis opponeret. Itaque ingenti classe cõparata, ostijsque Ligeris fluminis occupatis, irruptione repentina, Nannetem urbem inuadunt atque expugnant, & Pontificem illic Guimardum, ipso die Sancto Paschæ, cum Baptismum, ex more celebraret, intra Basilicam impiè iugulant, multosque simul è clero perimunt. Ac vastatis locis circumiectis, ciuitatem Andegauensem primùm, deinde Turonicam occupant, in qua templum Diui Martini celeberrimum, incendio deformatum est. Horum quoque incurfionibus, I sodium, Traiectum, Tongii: tum Colonia Agripina,

*In lib. ponti.
de Zacharia.*

*Ado Rie-
nensis in cõ-
mentarijs æ-
tate 6.
Platina de
Leone 3.*

*Normanno-
rum Paga-
norum per-
sequutio.*

*Vide Chroni-
ca Regmonis
lib. 2 qui vi-
xit abbas ea
tempestate.*

pina, Bonna, vicinæque arces complures, effusis incendiorū flāmis, periere. Castris postea sedibusq; Louanij fixis, continuis incursionibus mirè vicina regna fatigarunt. Quo loco relicto, ad delendam præcipuè Parisiorum urbem, omninoque ad extinguendam pietatis lucem sese compararunt. Sed eam ciuitatem, nullus hostium labor, nulla industria subiugauit, nec postea quidem, quàm id tertio vehementer essent aggressi. Apud Senones verò monasterium Floriacense, cœnobitis interfectis, diripiunt, ignique consumunt. Picardia, Veromandiaque penetratis, Neomagum capiunt, atque inde prouecti Gemeticum per Sequanam, nongentorum monachorum piam euertūt domum. Quid plura? Abducunt passim (quocunque eos furor rapit) in seruitutem atq; ad stuprum virgines: nulli non templo ignes iniiciunt, ferroque ac flammis, fœda post se omnia lugendaque relinquunt. Ab his in Gallia Normandia nominatur (cùm illic præcipuè pars magna cōsedisset) quæ prius vocabatur Neustria. Et Galliarum quidem clades per incurstantes Barbaros acceptas, suo quoque tempore D. Hieronymus deplorauit in epistola ad Agerutiam. Innumerabiles, inquit, & ferocissimæ nationes vniuersas Gallias occuparunt. Quicquid inter Alpes & Pyrenæum est, quod Oceano & Rheno includitur, Quadus, Vandalus, Sarmata, Alani, Gipedes, Heruli, Saxones, Burgundiones, Alemmani, & ô lugenda res, hostes Pannonij vastarunt. Etenim Assur venit cum eis. Maguntiacum nobilis quondam ciuitas capta atque subuersa est, & in ecclesia multa hominum milia trucidata. Vangiones longa obsidione deleti: Remorum vrbs præpotens, Ambiani, Atrebatæ, extremique hominum Morini, Tornacus, Nemetæ, Argentoratus, translati in Germaniam. Aquitaniæ, nouemque populorum Lugdunensis & Narbonensis prouinciæ, præter paucas vrbes populata sunt cuncta; quas & ipse foris gladius, intus vastat fames. Non possum absque lachrymis Tolosæ facere mentionem, quæ vt hucusque non rueret, sancti episcopi Exuperij merita præstiterunt. Ipsæ Hispaniæ iamiamq; peritura, quotidie contremiscunt, recordantes irruptionis Cymbricæ; & quicquid alij semel passi sunt, illæ semper timore patiuntur. Cætera taceo, ne videar de Dei desperare clementia. Olim à mari Pontico vsque ad Alpes Iulias non erant no-

*Alij bis op-
pugnatam
ciuitatē Pa-
risiensem.
Vide Vincen-
tium in sua
historia &
annales Frã-
ciæ.*

Epist. i. 3.

DE VARIIS PIORVM

stra quæ nostra sunt. Et per annos 30. fracto Danubij li-
mite, in medijs Romani imperij regionibus pugnabatur.
Aruerunt vetustate lachrymæ. Præter paucos senes, omnes
in captiuitate & obsidione generati, non desiderabât quam
non nouerant libertatem. Quis hoc credet? quæ digno ser-
mone historia cõprehendit? Romam in gremio suo, non
pro gloria, sed pro salute pugnare? Imò ne pugnare quidẽ,
sed auro, & cuncta supellectile vitam redimere? Quod non
vitio Principum, qui vel religiosissimi sunt; sed scelere se-
mibarbari accidit proditoris, qui nostris contra nos opibus,
armauit inimicos.

Quæ persecutiones apud Persas extiterunt.

CAPVT IX.

*Augst. lib.
1. de consen.
Euange. cap.
32.
Amb. lib. 2.
in Lucã cap.
5. lib. 3. Tri-
part. histor.
ca. 1. Et Theo-
dor. lib. 1. ca.
22.
Lib. 10. Ec-
clesiast. hi-
stor. cap. 9.
¶ 10.*

AT quoniam Christiana religio minimè sese intra
Romani Imperij fines continuit, sed ad Barbaras
quoq; gentes, & illius vel maximi Imperij asper-
natrices penetrauit; vt latius Roma præesset religione di-
uina, quam terrena dominatione præfuerat, enarrare lon-
gum foret, quas illic persecutiones pij perpessi sint, vel re-
gum adhuc infidelium iussu, vel furore populari. Vt enim
Indos Iberosque Caucasios præteream, qui Constantini
tẽpore Christiani dogmatis rudimenta susceperant, magna
Persarum reges tyrannide in Christi membra sæuierunt.
Cum enim procedente tempore, ecclesias & sacerdotes,
omnisque ministros ordinis habere cœpissent, neq; id Magi
ferre possent, qui Persarum religionem, velut quædam sa-
cerdotalis tribus, per successionẽ generis ab initio sibi com-
missam, acceperant; excogitata sunt ad nouam religionem
exturbandam molimina. Accedebat autem ad Magorum
conatus Iudæorum etiam industria, quam facillè naturale
in Christianos odium acuebat. His igitur adnitentibus in-
stituitur apud Saporem regem accusatio, aduersus Simeonem
Archiepiscopum Seleuciæ & Ctesiphontis, ciuitatum
in Perside regalium, tanquam is regia consilia Romanis ho-
stibus detegeret, regnoque toti perniciosus esset. Qua acu-
satione credulis nimium auribus à rege suscepta, non modò
Christianos exactionum oneribus Persæ premunt, verum-
etiam sacerdotes ministrosque Dei gladijs minacibus peri-
munt, ecclesias subuertunt, vasa omnia sacra diripiunt, Si-
meonem